

Geoffrey Hodson

LEGYETEK TÖKÉLETESEK

Fordította: Bárány Károly, 2011.

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

TARTALOM

ELŐSZÓ	3
I. rész A VALÓTLANTÓL A VALÓSÁGOSIG	4
I. fejezet AZ ÚJSZÜLÖTT	4
II. fejezet A SZÜLETÉSTŐL A TÍZ ÉVES KORIG	6
III. fejezet A NEVELÉS ELVEI.....	8
IV. fejezet TÍZ ÉVES KORTÓL A HÚSZ ÉVES KORIG	11
V. fejezet HÚSZ ÉVES KORTÓL A NEGYVEN ÉVES KORIG	13
VI. fejezet NEGYVEN ÉVES KORTÓL NYOLCVAN ÉVES KORIG	16
II. rész A HÁROM ÖSVÉNY	23
VII. fejezet AZ AKARAT ÚTJA.....	23
VIII. fejezet A TUDÁS ÚTJA	25
IX. fejezet A SZERETET ÚTJA	29

ELŐSZÓ

EZ a könyv a második abban a sorozatban, amely annak az angyalnak a tanításait tartalmazza, aki *Az angyalok és emberek testvérisége* című kötet megírását inspirálta.

Néhányan talán elutasítják ezeket a tanításokat, mint teljes egészében kivihetlent, Én azonban megfontolásra javaslom mert úgy gondolom, hogy ezek nagy jelentőséggel és értékkel bírnak jelenleg, amikor a változó faji öntudat az oktatás régi módszereit alkalmatlannak találja és mindenhol újakat keres.

A könyvben lévő hibák és hiányosságok a felfogóképességem korlátaiból erednek; de remélem az angyal tanításának tisztasága és szépsége, bölcsességének fénye utat talál a sötétségen keresztül és világosságot gyújt a fogékony elmékben különösen azoknál, akik az új kor gyermekeinek neveléséért felelősek.

Ez a kötet csak körvonalakat vázol fel, amit most egy új nap hajnalán a faji öntudat fejlődéséhez javasolnak; részletesebb tanításra számíthatunk, amint a nap feljebb kúszik a zeniten, mert akkor az emberi és az angyali öntudat egyesülni fognak és pompás csatornát alkotnak az isteni erő, bölcsesség és tudás számára, ami közös forrásuk. Az emberi tudathordozó a kifinomultságnak és fogékonyságnak egy olyan szintjére fejlődik, amelyben a fűzióból eredő új erők megfelelően kifejeződhetnek.

Az angyal arra törekedett, hogy jelezze a fő elveket és azokat az ideális hatásokat, amelyek az embert képessé tehetik arra, hogy tökéletessé fejlessze örökölt isteni képességeit; innen a cím: „Legyetek tökéletesek”.

Geoffrey Hodson

I. rész A VALÓTLANTÓL A VALÓSÁGOSIG

I. fejezet AZ ÚJSZÜLÖTT

A csecsemő az újszülött univerzum szimbóluma; első lélegzete képviseli Isten leheletét, amint a vizek felett lebeg, első felsírása Isten hangjának zenéje, a teremtő szó dallama. Az újszülött első lélegzete és felsírása az isteni üzenet, amit Istentől hoz az embernek.

A kisbaba egyenesen a Teremtőtől érkezik; ő Isten hírnöke, a leginkább mennyei teremtés a Földön és mindközül a legközelebbi kapcsolatban áll az emberfeletttel.

A csecsemő a múltból jön és az anyaméhen áthaladva a jövőbe tart. Születéskor a múlt ragyog körülötte, mint a lenyugvó nap glóriája; a jövőjét a kezében tartja. Múlt, jelen és jövő alkotják isteni hármasságát.

Azért született, hogy egyesítse a múltat, a jelent és a jövőt. Minden emberi élet célja egynek ismerni a múltat, a jelent és a jövőt; és a sors beteljesítéséhez mindent ennek kell alárendelni.

Születése pillanatáig a csecsemő Isten kezében van és Ő általa minden a sors beteljesítésének van alárendelve. A születéskor a gyermek Isten kezéből az ember kezébe kerül át; és az embernek kell Őt visszavezetni Istenhez. A zarándoklat oka, a hús fogságába való önkéntes bebörtönzés indítéka, hogy megtalálja az utat Istentől az anyagi világokon keresztül vissza Istenhez.

A különbség az eltávolodás és a visszatérés között az, hogy amikor előre megy Isten keze támogatja őt; amikor visszatér saját magára támaszkodik. A lecke során megtanulja Isten erejét magában szabadon engedni, hogy egyedül is boldoguljon. Miután megtanulta, ismét visszatér a kezekbe, amelyek elengedték, láthatatlanul őrizték és most értékes ajándékokkal halmozzák el arannyal, tömjénnel és mirhával, a belső szentháromság szimbólumaival, amiknek hármasság erejét használta az anyagi világ meghódítására és akarattá, szeretetté és gondolattá alakította azokat; ezek az erők, amelyekkel uralkodik a formák egész világa felett.

Sorsát teljesítette, végre ott térdel az Atya trónja előtt; a szívében mélyen elrejtett értékes ajándékok, az ékszerek amellyel az Atya előre küldte őt, most már az élet csillogó sugarai, fénylően ragyognak a koronából királyi homlokán. Ott áll az Ő jobb kezénél, nem gyermek már, többé nem ember, hanem Istenné nőtt gyermek és ember, egyenlő az Atyával és egy vele.

Ez az értelme, a célja, és a vége mindannak, ami a csecsemővel történik; ennek kell minden dolgot alárendelni.

Amint a gyermek, az újszülött univerzum szimbóluma, halad a számára kijelölt úton, fejlődését és növekedését rá kell bízni benne lakozó élet bölcsességére, nem kell külső

hatalomnak irányítani. Egy ősi faj tanításainak ellenére, Isten nem avatkozik be. Ő aki élettel töltötte meg a formát tudja jól, hogy semmi baj nem érheti az életet, bármi történjen is a formával. A szíve dobogásának ütemes lökése által állandóan segít belülről. Az egyetemes és az emberi élet bizonyos ciklikus korszakaiban Ő önt újabb erőt és fényt a megvilágosodáshoz, az akarata által gyorsítja. Ezzel serkenti az egyetemes lelket tudva, hogy az impulzus végső soron kifejezést talál a formában.

Ugyanígy kell a szülőnek dédelgetni a gyermeket, mindig törekedve a lélek megvilágosodására és megerősödésére, hogy szabadon használhassa az újabb erőt a forma uralására. Ezért mindkét szülőnek a gyermeki lélek támogatására kell koncentrálnia. Helyette cselekedni csak korai csecsemőkorban és a saját cselekvést gátló testi gyengeség áthidalására szabadna; minden önálló tevékenységre irányuló hajlamot figyelni, segíteni és ösztönözni kell, ideális esetben a külső beavatkozást minden esetben vissza kell vonni, amint a fejlődés megengedi.

A gyermek kilépését a világba ne akadályozza túl sok iránymutatás, ne kísérje túl sok aggodás. Mégha először el is esik, hagyjuk egyedül felkelni, ne siessünk a gyermeki könnyeit túl hamar letörölni; így hamar hozzászokik egyedül járni, beavatkozni csak akkor kell, ha túl közel kerül valódi veszélyhez. Az nem helyes, ha ösztönözzük szokások kialakulását, vagy a gyerekes idioszinkráziát (normálistól eltérő túlérzékenység); ezek korlátozzák a lelket azáltal, hogy árkokat hoznak létre amelyen az életerő megtanul végigfutni és túl hamar kialakítja a személyes karaktert.

Miközben emlékszik a saját gyerekkorára, a szülő biztatni fogja a csecsemőt, hogy megfigyeljen, ezzel ösztönzi az ügyesség és a tudás korai növekedését, így később a tanár gazdag anyagot talál amin dolgozhat, mikor a gyermek tanulóként oda fog menni hozzá.

A legnagyobb ajándék, amivel a szülők el tudják látni a lelket annak érdekében, hogy segítsenek neki visszanyerni a formába bebörtönzött élet technikáját, az a szabadság; az elme, az érzés és a cselekvés szabadsága. Minden óvodában ezt a szabályt kell alkalmazni: a gyermeknek szabadságot biztosítani. A test szabadságát, nem kell ruházattal szorosan bebugyolálni, amely elzárja a levegőt a bőrtől; a kúszás, a rugás és a séta szabadságát, amikor csak jól esik. Az érzések szabadságát, amely nem veszi körül túlságosan személyes szeretettel, ami elzárja mások érzéseitől; a szülőnek inkább olyan tisztelettel kevert szeretetet kell sugározni felé, amely felismeri a szülői kiváltságot, mikor egy csodálatos hírnök érkezett egyenesen Isten kezeitől. Az elme szabadságát, amellyel a mentális forma a lélek belső mintája alapján növekedhet és nem alakítják az előítéletek és korlátozások, vagy akár az idősebbek által a formák világában megszerzett ismeretek.

Így az ego nem fog akadályba ütközni annak a sok képességnek a teljes kifejezéséhez, amit sok születésből és halálból magával hoz. Így az embernek a szülői állapot a folytonos öröm forrása lesz, az önzetlen szolgálat területe, egy olyan tapasztalat, ami gazdagítani fogja a lelke tartalmát.

II. fejezet A SZÜLETÉSTŐL A TÍZ ÉVES KORIG

Az emberi élet a születéstől a halálig, tíz éves periódusokra osztható. Mindegyik időszak alatt egy különleges fajta életet kell élnie, pontosan alkalmazkodva a fejlődő test és elme szükségleteihez.

Az első tíz évben teljes mértékben a növekedésnek kell szentelnie magát; minden tapasztalatnak az elme, az érzések és a test fejlesztéséhez kell vezetnie. Az életerő bőségesen özönlik bele a 'háromszoros' emberkébe; ne gátolja meg semmi az áramlást. Minden sejtnek meg kell kapnia azt, hogy minden szerv gyorsuljon és minden érzék teljesen kifejlődhessen. Ezalatt az időszak alatt a gyermeknek a megtestesült életerőt kell képviselnie; később a megtestesült elmét és végül a megtestesült szellemet. Az éltető energia beáramlása az első tíz év domináns jellemzője és gyermeknek a fáradhatatlan tevékenység időszakát nyújtja, a növekvő képességei gyakorlására és használatára ösztönzi, hogy később kifejleszthesse az izmok és inak rugóhoz hasonló rugalmasságát. Nem kell határt szabni ennek az aktív önkifejezésnek; a gyermeknek meg kell engedni, hogy fárassza magát és azután a szabad levegőn aludjon, amíg az életerejé megújul.

A korai évek a tevékenység és a pihenés időszakainak váltakozásából állnak; a hosszúságukat nem kell semmilyen kívülről kirótt szabálynak uralni; az újjáéledő élet belülről fogja meghatározni azt az időt, amit mindegyik megkövetel. A gyermeknek játszani kell amíg elfárad, lefeküdni és aludni amíg felfrissül, aztán ismét játszani; játék és pihenés, az első tíz év ikertársai, amelyek a táplálkozással kiegészülve, a lényeg hármasságát alkotják.

Tíz éves koráig a természet az egyetlen tanára és a játék az egyetlen "munkája". Azok a leckék, amiket meg fog tanulni a természet iskolájában kétszeresek: megfigyelni és kifejezni magát. Nem kell nyomást gyakorolni rá, hogy katalogizáljon, vagy memorizáljon. A gyermeket nem kell megkérni, hogy utánozzon, az ismétlés tompítja az agyat és korlátozza a megfigyelés erejét, a felfogóképesség kapacitását és az új tapasztalatok összegzését; egyetlen árokba kényszeríti azt az energiát, aminek szabadon kell áramolnia minden csatornán át, amit a gondolatok, érzések és a tettek biztosítanak. Az első tíz év szabálya, engedni az életerő szabad és béklyó nélküli áramlását és a külső befolyást csak a sérülésektől való megóvásra szabad használni.

A növekvő testet nem kell szorosan bebugyolálni; a ruházatnak könnyűnek kell lenni, miközben megengedi az éltető erőnek, hogy részt vállaljon a meleg létrehozásában; nem szabad nyomást gyakorolnia a bőrre semmilyen ponton, kivéve a gyermek saját súlyát és a végtagok mozgását szabadon kell hagynia. A fejet, kezeket és lábakat fedetlenül kell hagyni, a nyaknak és a toroknak csupasznak kell lenni; ezek a test létfontosságú pontjai a korai években. A gyermeknek, amennyire lehetséges, az ajtón kívül kell élnie.

Minden gyermek vonzódik a fákhöz, amiknek életerejét felszívják és amiknek zöld lombja jótékonyan hat a növekvő alakjukra. A gyerekek meg kell tanulnia szeretni a fákat, barátaiként köszönteni őket, játszótársaiként ismerni a facsemetéket és keresztzülőként az öreg fákat.

A fák lehetnek a gyermek tanárai; tőlük megtanulja mindazt amit tudnia kell a születésről, a halálról, az erőről, az egyenességről, a menedéket nyújtó szívességről és a nyugalomról; az erő alatti meghajlásról, aminek kiegyenesítésükhöz nem állhatnak ellent; a magokról és azok létrehozásáról, a madarokról és a rovarokról, akik osztoznak vele a fák szolgálataiban. Az ágaikra akasztott függőágyban kell aludnia, levegővel és életerővel szabadon átjárva. A törzsük körül kell játszania; az ágaiknak és leveleiknek meg kell védeniük őt az esőtől. Az emberi őrzői és a láthatatlan barátai mellett a fák a legértékesebb társai. Elejétől fogva neki élő, lélegző és tudatos lényként kell kezelnie őket, barátként akik őt jól ismerik és lengő ágakkal és susogó levelekkel beszélnek hozzá; magára utalva meg fogja tanulni értelmezni a beszédüket. Ugyanakkor a napsütés szükségességének is meg kell születni az elméjében.

Ezekben az években a gyermek hasznát látja az állatok és más gyermekek társaságának. Nem töltheti az első tíz évét elkülönítve ettől a háromtól; a fáktól, az állatoktól és a hasonló korú társaitól.

Nem szabad határt szabni képzelete játéknak, kivéve a szándékos valótlanág kijavítását a tárgyilagos tények világában. Tanítása csak egyfajta lehet, arra kell megtanítani, hogy megfigyeljen. Nem szükséges nevekkel és szavakkal megtölteni az elméjét, nem kell következtetések levonására serkenteni; szabadon kell hagyni, hogy magának tanulja meg ezeket a dolgokat. Hagyjuk a tudást magától leülepedni, nem kell beletömni az elméjébe; bízunk a gyermeki megérzésben és a magasabb Én irányításában, hogy a legtöbbet hozza ki a megfigyeltekből.

Az Őt körülvevő emberi életnek és szeretetnek arra kell sarkalnia, hogy személytelen legyen. Elejétől fogva azt kell látnia, hogy az állatok, a fák, a madarak és Ő ugyanannak a rendszernek a része, egyik elem sem fontosabb a másiknál. A jellem legnagyobb ajándéka ami felszínre kerülhet az élete első tíz évében a személytelenség; ha ezt meg tudja őrizni későbbi éveiben, sok bánattól fogja megóvni Őt.

A gyermek iránti szeretetnek bölcs és szerető gondoskodásban kell megnyilvánulni és legfőképpen önuralomban minden dologban amivel foglalkozik; semmilyen alkalomból nem kaphat különleges kiváltságot, még akkor sem ha beteg; bár minden szükséges kezelést meg kell kapnia a betegség meggyógyításához, ez nem azt jelenti, hogy különleges ajándékokat vagy kiváltságokat is kapjon emellett; neki nem kell megismerni a személyes kiváltság jelentését.

Az egyetlen szabály, amit az élete korai időszakában alkalmazni kell, az a közösség egészségének jóléte iránti elkötelezettség; ezeket azonnal meg kell tennie; gyorsan meg fogja tanulni, ha felhívjuk a figyelmét odafigyelni az állatokra, madarakra és a fákra. Ha bármilyen megszorítás szükségessége felmerül, azt mindig az egész természet általános jólétének megőrzése érdekében kell megtenni; a cselekedetek jó, illetve rossz voltát ennek a szabálynak megfelelően kell megítélni.

Ha az első tíz év úgy telik el, hogy növekszik, megfigyel és személytelenné válik, akkor készen áll a tanulásra.

III. fejezet A NEVELÉS ELVEI

AZ alapelv, amely a gyermek tanítása során irányadó az, hogy minden tudás elérhető számára, amint képes azt felfogni. Ily módon az iskolázás célja az ismeretek megszerzésére való képzés, kifejleszteni a képességet a tudás elérésére, amit igényel. A tudás önmagában nem a tanulás célja; a valódi cél a képességek fejlesztése és a bölcsesség elsajátítása.

Az oktatást meditációnak kell kísérnie. A meditációt úgy kell kialakítani, hogy minőségében együtt haladjon mind a diák életkorával, mind az elérendő tudati szinttel. Nem lehet a műveltséget megszerezni a tudás számára szükséges csatornák kinyitása nélkül, amiket csak a meditációval lehet megnyitni.

A tudatosság szintjei, a jellemzőik, a tudathordozó eszközök amelyekkel használhatók, a módszer amivel a tudat az akarat segítségével bármelyikre fókuszálható, ismerőssé kell válnia a diák számára az első iskolai évek alatt. A természettudományos alapelveket és törvényeket kell tanulmányozni és alkalmazni az életben és az öntudatban, amivel a tanuló hamar felismeri, hogy a saját természetét és a világot amiben él, egyértelműen meghatározott törvények irányítják.

A tények helyett az elveket kell tanulmányozni. Az a gyakorlat, amely a tanuló elméjét szembesíti a tények nagy gyűjteményével, akadályozza a kifejlődését a tudás megszerzés képességének. Ennek a hibás gyakorlatnak el kell tűnnie a jövőben a módszerek közül, mivel az elmét és az agyat is eltompítja a tények özöne; ezeket inkább ösztönözni, gyorsítani és megvilágosítani kell az elvek felfedezésével. Egyetlen elv tökéletes megértése, többet ér mint ezer tény.

A legtöbb nyilvánvaló tény a forma világában csak egy töredékét tartalmazza az igazságnak, az elvnek, amelynek kifejeződése. A tények az elmét az elkülönültség illúziójához láncolják, az elvek felemelik az egység felismeréséhez. Amint tények és a jelenségek egymás közti kapcsolatának megértése elvezethet az elv felfedezéséhez, úgy vezet el az elv tanulmányozása az egység megvalósításához, amely a legmagasabb megvilágosodás, amire az emberi elme képes.

Az oktatás célja a tiszta értelem, az elvont számolás és az akarat kifejlesztése. Azt a kevés de szükséges tényt, amit a diáknak tudnia kell, sem kötelező bemagolnia; meditálnia kell rajta, amíg az alapvető elv fel nem fedi magát. Amikor több ilyen elvet is felfedeznek, további és mélyebb meditáció fel fogja fedni az egységüket, ami után az okozati láncolat tökéletes megértését, az eredettől a teljes kifejeződésig, nyerik el.

Sikerrel használható gyakorlati alkalmazása a következő: a tanuló vagy az osztály (ha az utóbbi, akkor kis létszámú, hasonló temperamentumú, közös érdeklődésű és személyes kötődésű gyermekekből álljon) részére tények sorozatát adják, amelyek összhangba hozásra alkalmasak és egy közös elvet fejtenek ki. A kiválasztott tények történelmi, pszichológiai, tudományos, politikai, matematikai vagy művészeti témájúak; a diák

meditál rajtuk és tudatosságát az általa elérhető lehető legmagasabb szintre emeli arra törekedve, hogy felfedezze a közös elvet.

A tanár szintén meditál ügyelve arra, hogy ne befolyásolja a felügyeletére bízott tanuló elméjét, érzéseit, vagy agyát és segíti őt a felső mentális, vagy intuíciós szintekről elérni a világosságot; a tanuló addig folytatja a meditációt, amíg rátalál az elvre, nem számít mennyi ideig tart. Ha több elvet ily módon felfedeztek, azokat amelyeknek felfogása nehézséget jelentett a diákok számára össze kell gyűjteni és további meditáció tárgyává kell tenni, amíg megvilágosodik a jelentésük.

Az iskola tantervének csak egyetlen irányban kell nyomást gyakorolnia a diákra; a gondolatok rendkívüli és lelkiismeretes pontosságára kell oktatni, amelyből természetesen következik az érzések és a cselekedetek pontossága. A helyes gondolatokból pontos cselekvés következik és ez a kettő alapvető fontosságú a bölcsesség elsajátításához és annak kifejezéséhez az életben.

A tanár erőfeszítésének a tanulót mindig a tudás forrásához kell vezetnie, amely a bölcsesség. Ez a forrás nem a világ könyvtáraiban található; ez a lélek kincseskamrájában tárolt mindent felölelő bölcsesség. Ez kettős természetű és tartalmazza a forma világaiban töltött ezer ciklus learatott termését. Az életből kicsavart bölcsesség, a zarándoklat gyümölcsei, a bánat és öröm lényegének párlata, a szíve mélyén kivirágzott rózsák értékes olaja, élet élet után, a lélek kincsei, felbecsülhetetlenek és elpusztíthatatlanok; nagyszerű látvány, a mennyei ember dicsősége, az ékszer az Atya koronájában.

Az a szimbólum, amivel ez a bölcsesség jellemezhető két hosszú szirmú virágot tartalmaz, amelyet egy gömb köt össze, az egyik az égre mutat, a másik a föld felé és a gömb a kettő között félúton van; a lefelé mutató szirmok arany és zöld, a virág ragyogó szíve halvány sárga színűek; a gömb egy ezüst labda; a felfelé mutató szirmok csillogó fehérek. Az alsó virágot a gömbben elraktározott lélek-bölcsesség sugárzása formázza; lefelé sugárzik és beburkolja a megvilágosult embert; a felsőt szintén a gömb sugárzása formázza; a felfelé áramló fény fényes kehellyé válik, amelybe az Atya bölcsessége, a Logos bora fog folyni.

Ahogy az emberi bölcsesség a lényege minden tapasztalatnak a földi életben, úgy az Atya bölcsessége a lényege minden tapasztalatnak az egyetemes életben; az Isten bölcsessége a spirituális bor amellyel, és csak azzal, az ember lelke felfrissül; ez az istenek nektárja, a szent ambrózia; és ez az univerzum éltető-vére is.

Ahogy az ember bölcsességet nyer sok élet révén, különböző formákban és világokban, úgy nyer Isten univerzális bölcsességet a különböző univerzumokban lévő számos naprendszer révén. Ahogy Isten halad az Ő evolúciós ösvényének hatalmas spirálján, világokon és rendszereken át amelyeket létrehoz, fenntart és elpusztít, annak a folytonos teremtésnek a mérhetetlen menetében, amelyből az Ő csodálatos élete áll; sok kertjének gyümölcse a Bölcsesség. Ő a Fa, amely egyre növekszik a világegyetem örök Édenében; Ádám az ember alsóbb énje, Éva a felsőbb; a kígyó a tanító, a bölcsesség szimbóluma; sem Éva, sem Ádám nem követett el bűnt, amikor a bölcsességet keresték. A kígyó folyamatosan a növekvő ember tanítója, a lélek guruja, és később a beavató és a

megvilágosító, aki megtölti a felfelé mutató kelyhet az Atya bölcsességével, és a gömbben összekeveredik az ember és az Isten bölcsessége; így az ember bölcsessége kettős lesz. A gömb az Édeni alma, a jó és a rossz tudásának gyümölcse.

A tanárnak ezt a szimbólumot mindig lelki szemei előtt kell tartania; jó lenne lefesteni, kifaragni, vagy megmintázni, és díszként felállítani minden szobában, ahol a tanítás szent rítusa zajlik. Meditálni a fáról, amint növekszik az Éden szépségei közepette, a férfiről, a nőről és a kígyóról; segíti mind a tanárt, mind a tanulót egymást kiegészítő feladatukban a bölcsesség felé és annak elérésében.

IV. fejezet TÍZ ÉVES KORTÓL A HÚSZ ÉVES KORIG

A tíz és húsz éves kor közötti éveket a bölcsesség keresésének elkezdésére kell fordítani a tanár irányítása alatt; ez az emberben a madár korszaka, az időszak amikor megtanulja kinyújtani szárnyait és magasztos birodalmak felé szárnyal, a tiszta gondolat határtalan magasságaiba. Meg kell találnia magában a madarat, aminek szárnyai oda repítik őt. Ő még nem állat és ember, hanem madár és ember; tíz és húsz éves kora között a madár lelke szerint haladjon.

Mielőtt belép az állati ember időszakába, amiben többé már nem tud repülni, a szenvedély érintését nem kell ismernie; amíg az első repülési idő el nem telik, alkotásvágy nem ébredhet húsában. Meg kell tanulnia a teremtés alapelveit, de nem tapasztalhatja meg a tényét. Alkotóerő, amely el van tárolva és nincs felhasználva, az elmének és a testnek intenzív férfiaságot ad; erős lesz, de tiszta; ez a legalkalmasabb idő a repüléshez, az idő amikor a lélek használja a szárnyait. A növekvő testnek is madárszerűnek kell lenni, hajlékony, aktív és könnyű; erős, de nem az izmok és csontok súlya vagy mérete szerint, hanem bőséges idegi életenergia által; képezni kell, hogy villámgyorsan engedelmessé legyen az akaratnak, és a végtagok válaszoljanak az agyi impulzusokra.

Ebben az időben fejleszteni kell a kéz, a szem és az agy készségeit, gyorsaságát és pontosságát; a lépés vagy a lengés távolságának, magasságának, mozgásának és irányának precíz megítélését. Mindezeket legjobban fák között gyakorolva lehet megtenni, amikre felmászhat, akár a legfelső ágakra, megtanulhat átlendülni, függén és könnyedén törzsről törzsre.

Nincs jobb játszótér, nincs kellemesebb tornaterem az egész világon, mint egy hatalmas magas és öreg bükk-, tölgy-, fenyő-fákból álló erdő; itt játszhat, amíg a teste madárszerű lesz készségben és biztonságban lendül át a levegőben a fák között. Ezekben az években a madár szimbólumát kell az elméjében tartania, amelyikkel törekednie kell versenyre kellni, amennyire az emberi test engedi; megtanulva csendesen és gyorsan mozogni, tökéletesíteni az irányérzékét, alaposan megismerni a közeget amiben él, teljesen kifejleszteni minden erőt.

Ugyanakkor ki kell fejlesztenie a képességét a belső repülésnek, eljutva a ténytől az alapelvig, az elvtől a bölcsességig, kialakítani a szokást, hogy a forma mögött a lényegre keresse, megkülönböztesse az átmenetet, a külsőséget, a valótlan és az örökkévalót. Szomjaznia kell az igazságra.

Amikor jártasságot szerez a lelke burkaival kapcsolatban, ismeri a test, az érzelmek és az elme tudathordozóit, és megtanulta magát ezektől megkülönböztetni, egyben uralni, akkor bármikor szabad akaratlan beléphet a formanélküli világba.

Lefektette a templom alapjait, amelyet a későbbi években teljesen befejez és megszerezte a képességeket, amelyeket halála előtt tökéletesíthet; előre látta az utat, amelyet életében követnie kell, ismeri létezése célját, a bölcsesség magjait elültette szívében. Bár

hamarosan eljön az idő, amikor összecsuksja szárnyait és létezése egy másik területére koncentrál, de a magok kicsíráznak és csendben növekednek. Aztán még egyszer a későbbi években a szárnyak, amit a fiú viselt és egy ideig pihentek, ismét kinyílnak és elég erősek lesznek ahhoz, hogy elbírják a fejlett férfit.

Akkor a bölcsesség magjai hatalmas fává növekednek és a fa gyümölcsöt hoz; ez a későbbi évek ígérete, amelyre most a korai években felkészíti magát. Élete gyümölcse nagymértékben azon a bölcsességen múlik, amire az első húsz év alatt rávezették, tanították és képezték.

Ehhez a nagy és nemes feladathoz szükséges a tanár.

V. fejezet HÚSZ ÉVES KORTÓL A NEGYVEN ÉVES KORIG

A gyermek most elkezd életének harmadik tíz éves periódusát, az állat-ember időszakát. A húsztól negyven éves korig a világ az iskola, amibe be kell lépnie és ahol megméretik; csak a fejlett lélek halad át ezen az időszakon és képes megőrizni a fiatal kora madár-emberét. Elhagyja a madarakat és a fákat, amik már nem tanítják őt és belép az emberek világába férfiasságot keresve. A férfikor az alkotó tüsszel való első tudatos kapcsolatnál kezdődik, amely feltör benne és megnyilvánulást keres; amíg a megnyilvánulás módját meg nem találja, addig a lelkében konfliktus lesz.

Ebből a konfliktusból akarát születik. Akár vereséget szenved el, vagy akár diadalmat arat a vágyai felett, akarát születik; a különbség a vereség és a győzelem között az akarát növekedésének gyorsaságában van. Ha helyesen tanították, akkor tanulva az állatoktól, madaraktól és fáktól készen áll a küzdelemre.

A tanár feladata a korai években, hogy előre figyelmeztesse a konfliktusra; megmagyarázza jellegét, jelentőségét, működését és célját, így ha előre tud róla, talán fel is van rá vértézve; ha látja, hogy a diák közömbös marad, úgy tekinti az egészet, mint egy tudományt és hozzáállása személytelen marad, akkor a tanár tudja, bár nem érzi, hogy megértette a teremtést, de vágyat nem érez rá.

Bár korai éveiben hűvösen tudományos, a diáknak meg kell tanulni felismerni, hogy a teremtő tűz és a teremtő folyamat szent, messze a legszentebb dolog a tárgyilagos élet és a természet birodalmaiban; elejétől fogva arra kell tanítani, hogy félelemmel vegyes tisztelettel közelítse meg; úgy tekintse, mint a legközvetlenebb Isteni megnyilvánulását a benne lévő Istennek; a teremtést ünnepélyes szertartásnak kell látnia, mikrokozmosz drámának makrokozmosz eredettel, egy ünnepnek amelyben a mikrokozmosz és a makrokozmosz találkozik.

Miután tudományos ismereteket szerzett a forma világaiban a teremtést szabályozó törvényekről, teljes figyelmét azok spirituális megnyilvánulásaira kell fordítania; a szerelem és a természet megtanítja őt az összes többire. Meg kell tanulnia a teremtő erő energiáforrásként használni, amelyet megcsapol és akarattal irányít; tudnia kell mederben tartani az áramlást, hogy akarattal teremthessen a formanélküli világban, a gondolatok és érzések világaiban, és a kifejezés szempontjából legkevésbé fontos anyagi világban, amit minél előbb mellőznie kell.

Így tanulja meg a teremtő erő megfelelő kinyilvánítását; azok használata és a tudásának mértéke fogja eldönteni, hogy vereséget szenved és a szenvedélyek rabszolgája lesz, egy bumfordi ember eltompult aggyal és idegekkel, vagy győztes hódító, a tűz embere, egy zseni, aki isteni ajándékait az akarata szolgálatába állítja.

A megfelelő csatornák: a SZÍV, amelyen keresztül áramlik az energia és egyre mélyül a világ iránti együttérzés; a TOROK, amely hangjának ellenállhatatlan parancsoló erő biztosít; a SZEMEK, amik egy látnok képességével ruházzák fel; a FEJTETŐ, szabadságot nyújt a hús rabságából és hatalmat a világ láthatatlan tartományaiban. Ezeket

meg kell tanulnia egyre növekvő erővel használni, fenntartva az ötödiket a fizikai teremtő csatornát, a fizikai teremtés különleges céljára.

A teremtő erő tűz, amely lángol, éget és végül elhamvasztja a lelket, vagy tisztítja, megvilágosítja, isteni energiával és akarattal tölti meg; nincs középút, bár az ember kompromisszumot keres, vágyai cinkosaként. Minden alkalommal, amikor az ember kiéli testi vágyait, besározza a lelke szárnyait, amíg már csak a messzi távoli jövőben remélheti ismét, hogy azok megint tiszták lesznek és képesek őt a spirituális világ magasságaiba emelni.

Egyetlen dolog mentheti csak meg a mélységtől, amelybe az isteni erő helytelen használata taszítja a lelkét. Ez a megmentő erő a szeretet; ha szeretettel cselekszik, olyan szeretettel, ami igaz, önzetlen, hűséges és mindig szolgálni igyekszik, akkor és csak akkor, megmenti magát a bujaságtól.

Szeretet és csak a szeretet vezetheti át a húsz és harminc éves kora közötti nehézségeken, amint belép a férfikorba; ezért húsz éves kora után keresnie kell a szerelmet, találnia kell egy társat az élethez, akit tanít és akitől tanul, aki barát, társ és szintén a lélek tudományának tanulója; valakit, aki ismeri a repülés örömét, aki mellett a lélek szárnyai bár most pihennek, mégis tiszták maradnak a bujaság mocskától, az érzékiség iszapjától és fordítva. Együtt haladnak, tele szeretettel, egyesült erővel és egymást vezetve a földi élet sötét útvesztőiben, kezükben a kulccsal, amit a tanáruktól kaptak.

A tanár most visszavonul, már nincs rá szükség többé; mindenki megtalálta a párját és egymásban megtalálták új tanárukat is. A házasság igazi célja kiderült: egymást tanítani. Mindenki tanítja a másikat, mindenki tanuló, mindenki szívesen fogad minden leckét és növekszik a bölcsességben.

A házasság célja a lélek tökéletesítése és megszépítése, nem a testek létrehozása; az csak egy velejáró dolog. Az ember téved, mélyen téved, ha a testiségre helyezi a hangsúlyt és figyelmen kívül hagyja az igazi célt.

A húsz és negyven éves kor közötti éveket ezért elsősorban a munkára, a szerelemre, a házasságra és a szülővé válásra kell fordítani. Ezekben az években szerzett élettapasztalatokat, mint egy ezüst fonalat, bele kell szőni a tanulóként töltött életbe; ez a fonál vezet át a fiatalkorból a férfikorba, a férfikoron át az érett korba, amikor a korábbi évek ígéreteit teljesen megvalósítja. Élete és szeretete gazdagodik a szülővé válással, egy hatalmas küldetéssel, amire az Isteni Szülő hívta meg, Aki létrehozta őt testi formában és kölcsönadta neki saját teremtő erejét.

Saját gyermekei számára viszonozza azt a szeretetet, amit a szüleitől kapott. Rögtön a legelejétől arra fog törekedni, hogy a bölcsességhez vezesse lépteiket; körülvegye testeiket minden szükséges figyelemmel és engedje a lelküket szabadon fejlődni. A gyermekeit harmóniával és szépséggel kell körülvennie, mert ezek az alsóbb világokban a belső bölcsesség kifejezései. Úgy kell tekinteni a gyermekekre, mint Isten tekint az

univerzumra, mint arra a valamire, amibe életét helyezte, arra a formára amelyet teremtett és táplál, amíg beteljesíti sorsát.

Negyven évesen jön el az idő, amikor nőtlennek kell lennie, ha még egyszer ki szeretné tární a szárnyait, amiket szüzessége alatt tanult meg használni. Még egyszer fel kell emelnie a nagy madarat és folytatnia kell a korai évek repülését. Előre és felfelé kell repülni, szárnyalni a Nap felé. A hattyú, amely a korai években a vizek felett repítette most sassá változik, ami el fogja vinni őt a Naphoz. Az elme és a test minden erejére szüksége lesz, ha nekikezd a nagy repülésnek a földről a mennybe és a mennyből az Isten trónjához.

VI. fejezet NEGYVEN ÉVES KORTÓL NYOLCVAN ÉVES KORIG

TÍZBŐL nyolc ciklus alatt befejeződik egy átlagos emberi élet; mindegyikben és az összesben ki kell dolgoznia mindazt, ami arra az évre, vagy évtizedre jellemző. Negyven évesen az első ciklus befejeződik és egy új kezdődik, amelyben spirituális értelemben megismétli mindazt, amit a korábbi anyagi ciklusban tapasztalt; elkezdi learatni spirituális gyümölcseit annak, amit az anyagiban elvetett. Ezek a későbbi ciklusok eltelhetnek tíz életenként, vagy tíz évenként, a lélek fejlettségének megfelelően.

Negyven évesen újra meg kell születnie; ez a természetes kor a spirituális tudatosság új világába történő megszületésre. Ötven évesen szabadnak kell lennie a testeitől, amelyek többé már nem gátolják őt; uralkodik rajtuk, akarata erejével bármikor félreteszi azokat és szabadon repül a nagy madár szárnyaival a halhatatlanság birodalmaiba; ezentúl már szabad és halhatatlan, egy lélek amely testeket visel, és nem test ami lelket zár körbe. Az Isteni természet kerül előtérbe és az emberi visszahúzódik, a férfikort felváltja az Isteni. A mélységet legyőzték, az öblöt áthidalták. Ember és Isten egygyé vált.

Ő a pillér, amely a hidat tartja ami átível az öböl felett; lábai biztos alapokon nyugvó talpazatok, mélyen és mozdíthatatlanul a földbe süllyesztve, feje egy szépséges oszlopfő fáradhatatlan erővel tartva a híd súlyát és azokét, akikért emelték. Testvérei átkelnek rajta, ereje által fenntartva, az Istenségtől az emberhez és az embertől vissza Istenhez. Ő egy Atlasz, aki tartja a világot; a súly alatt meghajlott vállain a világ karmikus terhe nyugszik. Ő a hegy, amelynek oldalain szőlőskertek virágoznak, aminek csúcsa elveszik azon felhők felett, amik eltakarják szépségét és a napsütötte dicsőségét a mezőkön dolgozó munkásoktól. A termékeny lejtők táplálják testeiket, az ismeretlen magasságok merészen hívogatnak, arra ösztönzik őket, hogy lépjenek az ösvényre, amelyen ők is áthatolnak a felhőkön és megtalálják a szabadságot, a fényt és a fenti világ napsütését.

Hatvan évesen repülései kezdik távolabb vinni őt az emberek lakóhelyétől és közelebb Isten otthonához. Emberi természete tovább csökken, ahogy Isteni természete növekszik; még a földön él és embernek látszik azok szemében, akiknek nincs éleslátásuk, de Istennek látszik azoknak, akik látják az Isteni természet ragyogását az emberben; az emberek számára ember, az Istenek számára Isten.

Hetven évesen lefátyolozza ragyogó fényét, nehogy elkápráztassa az emberek szemét és megvakítsa őket az intenzív fényével. Bár Isteni dicsősége átragyog minden munkáján, de ritkán fedi fel azt személyén keresztül. Számára az a személy többé nem létezik, helyét elfoglalta a munkája.

Nyolcvan évesen, ha minden rendben ment és a karmát is túlhaladta, a három világnak nem maradt több követelése vele szemben, akarata szerint maradhat, vagy szabadon mehet tovább. Megkezd egy új szakaszt, magasabb világokban születik újjá és belép a hatalmas spirál új ciklusába, folytatja óriás lelke dicsőséges és végtelen útját felfelé, mérhetetlen és határtalan régiókon keresztül, az Ő szíve felé, ahonnan először elindult.

Annak érdekében, hogy ezt a nagyszerű eredményt elérje és elnyerje az örök boldogság jutalmát, a negyvenedik és ötvenedik éve között vállalnia kell azt a feladatot, hogy megszabadítja magát az elkülönültség évszázados téveszméjétől. Meg kell tanulnia áthatolni az illúzió fátylán, tudnia kell, hogy a sok árnyékot egyetlen fény okozza és bár az árnyék oly sok, mint a homok a parton, a Fény ugyanaz; neki a Fénybe kell emelkednie, fel kell fedeznie magát benne és örökre meg kell szabadulnia az árnyékvilág árnyékaival való önazonosítástól, amin keresztül fejlődött. Meg kell tanulnia átlépni „a valótlanból a valóságosba, a sötétségből a fénybe, a halálból a halhatatlanságba”.

A nagy feladat teljesítésében segíti az EGYSEG művészetének folyamatos gyakorlása, a legfőbb művészetnek, amelyből minden más művészet születik. Meg kell tanulja látni magát minden formában, megtalálni önmagát minden látszat mögött, felismerni a fényt, amely saját maga, minden árnyék mögött amely az idő és tér örökké mozgó homokjára vetül. Talán az emberekkel kezdheti, aztán az állatokkal, növényekkel vagy drágakövekkel, sziklákkal, fákkal, virágokkal, madarakkal, a saját fajával vagy egy másikkal, a leigázottakkal, a bukottakkal, a szentekkel vagy Megváltóval; foglalkozhat tömeggel vagy egyénnel, fával vagy egy levéllel, az óceánnal vagy egyetlen homokszemmel. A hosszú zárandó alatt vonzódást fog érezni a természethez, vagy az emberekhez, amely kiindulási pontként szolgálhat, ahonnan elkezdheti utazását a rokonságtól az egységig, az egységtől az azonosságig.

Használja azt a témát, amelyiket legközelebb érzi magához, meditáljon rajta, találja meg magát benne, tudja és érezze, amit a másik elméje és szíve tud és érez. Meditálva arra fog törekedni, hogy felfogja mások életének ritmusát és elegyítse azt a sajátjával; hallani akarja a zenét amit hallanak, látni a látványt amit látnak és érezni akarja a másik lélek lüktetését, és amint megtalálja azokat tudja, hogy a sajátjai. Az élet így egy nagy kísérletté válik számára, a világ pedig az a műterem, amiben gyakorolhatja művészetét. Többé már nem kérdezi, hogy mit gondol vagy érez a testvére; többé már nem időzik egy táj vagy levél, kagyló vagy moszat színe vagy formája felett, mert tudja hogy annak titka feltárul számára, amint akarja.

Minden dolog lelkét fogja keresni, mindegy hogy az nagy vagy kicsi; ahhoz hogy megtalálja, egyé kell válnia a kagylóval, a gyémánttal, a fűszállal, a kis virággal, a sassal vagy a galambbal; egyé kell válnia embertestvéreivel és jobban ismerni őt, mint ahogy ő ismeri saját magát; látnia kell, tisztábban mint ahogy ő látja, élete tervét. Meg kell tanulnia beleejteni magából egy darabot a világokon keresztül másvalaki szívébe, meg kell tanulnia belezuhanni egy másik lélek mélységeibe, ahogy egy kavics zuhan a kútba.

Ha a természet változatos formáinak édes szépsége vonzza a lelkét, akkor a természetbe kell visszavonulnia. Ülni egy ős-öreg fa szélesen kiterjedt ágai alatt, és megpróbálni behatolni a lelkébe; megtanulhatja érezni a hatalmas erőket, amelyek a gyökerektől a törzsig, a törzstől az ágakig, az ágaktól a levelekig, és a leveleken keresztül ragyogó és mágneses patakokban a levegőbe áramlanak; megtanulhat a fával lengeni a szél nyomása alatt, érezheti az igénybevételt és az erőfeszítést az egyenesség fenntartására, érezheti a belül fejlődő tudatot, amely az erővonalak mentén kifeszülve szabályozza a növekedést,

miközben engedelmeskedik az Isteni Akarat fejlődésre serkentő impulzusának; érezheti az Ő erejének pulzálását az atomokon és a sejteken keresztül. Ha egy levél lehullik a fáról, egyesülnie kell vele és neki is le kell hullnia, ahogy pörög és lebeg az örvénylő szélben, neki is pörögnie és lebegnie kell, tudnia kell érezni még a legkisebb légnyomást is, ami a levél széleit alulról vagy felülről éri; együtt kell süllyednie és a földre ereszkednie a levéllel, ahol több ezer másik levéllel együtt nyugalmat talál.

Így napról-napra lankadatlan türelemmel fog meditálni, miközben arra törekszik, hogy belépjen a legbensőbb szívbe, a fa valódi életébe. Erősen óhajtva, koncentrált és megingathatatlan elmével, fel lehet emelkedni az egység azon szintjére, ahol a fa életét és az ember életét egyként ismerik. Ennek kell az élete napi gyakorlatának lenni, amíg az eredményt el nem éri; minden sóvárgás a vágy tárgyai iránt, minden vágyódás a szeretett személlyel való egyesülésre, amit valaha ismert át kell változzon és lángszerű törekvéssel, legyőzhetetlen elhatározással irányítva a minden forma mögötti étellel való egyesülésre, a lélek egységének megtalálására kell törekednie, ami az egység lényege, beleveszni az egy élet óceánjába, egyesíteni magát Istennel.

Ha arra törekszik, hogy gondolatban áthatoljon a kérgen és a törzsön a fa szívéig, bár érezheti az életét, de nem fogja magát elveszteni benne; gondolatban felül kell emelkednie a forma birodalmán, elmenni a törzs, az ág és a levél mellett, túl a színeket és formákat teremtő gondolon arra szintre, ahonnan lehet csak a minden formában lévő életet feltárni; ekkor tud a fa szívébe merülni és képes megismerni a valódi életét. Így a magasból leereszkedik a forma világain keresztül vissza egészen a legsűrűbbig, megtartva az Én látomását, lehozva a sejtjeibe és rostjaiba az Egy tudását.

Amikor egy madár keres menedéket a levelek fedezéke mögött és megpihen egy ágon, az ő lelke beleáramlik a madárba, mint egy folyó a tengerbe. A legelső egység ereje így fog megnyilvánulni és örömmel tölti el a lelkét; az újonnan felfedezett hatalma miatt fog örvendezni; a madárral egyesülve ő is tollázkodik és csőrével kopogtatja a kérget, megismeri az örökké éber ösztönt, hallja a leghalkabb hangot, lát minden árnyékot amely átsuhan az égen és belülről érzi a társai hívását, a fészek irányát; érezni fogja a tollal borított forma egyensúlyát, ahogy a finoman kapaszkodó karmok könnyedén tartják meg a lengő ágon. Aztán szárnyait kitarja a repüléshez és ő is vele repül, megismeri a kiterjesztett szárnyak boldogságát, a levegő felhajtó erejét, a szél gyors járását, a lefele zuhanó repülés érzését és végül a társakkal való megpihenést.

Később figyelme az emberek által élettelennek tartott dolog, egy szikla, egy hegyoldal, egy kavics vagy egy kagyló felé fordulhat és felfedezheti élő szívüket, egy ideig követheti ritmusukat, megismerheti életük értelmét; választhat tájat is, ahogy az angyalok teszik, és beleolvastva magát megtalálhatja az Egységet benne.

Egy igavonó állatba is beléphet és megoszthatja a terhét, megismerheti a feszülő izmok feszességét, érezheti a dobogó szívet, a fenséges türelmet, a szolgálat készséget, minden állat lelkének csodálatos szépségét, amely alkalmas arra, hogy az embert szolgálja. Meg kell tanulnia a négy lábán álló test érzését és egyensúlyát, a méretét, az erejét, a homályos felfogású elmét, osztoznia kell a nyári napokon a legyek okozta gyötrelemben, a

nyakhám nyomásában, a zabla által felhorzsolt ajkak érzékenységében; a hámtól való megszabadulás örömeiben, a legelő szabadságában, a zöld fű pozsgásában, a hosszú és hűsítő kortyolás frissítő hatásában, az emberi brutalitástól való felfoghatatlan félelemben, az állati lélek válaszában az emberi szeretetre, amikor azt a szeretetet megérzi. Így tud meditálni az ember leghűségesebb szolgájáról, az igavonó állatról.

Aztán áttérhet magára az emberre és arra törekedhet, hogy megismerhesse egy másik élet értelmét és eszményét, a leckéket, amit meg kell tanulnia, a hogyan és a miértet; meglátni a jelen állapotában a múltjának kirajzolódását, hogy a múltból és a jelenből hogyan érez rá a jövőre. Ebből a leckéből meg kell tanulnia, miként szabadíthatja meg magát az elkülönült forma rabságából és szökhet el az élet egységének tudásába. Minden ember akivel találkozik a testvére lesz, nem a külső forma hasonlósága, vagy az azonos faji hovatartozás, hanem az élet azonosságára vonatkozó tudás miatt. Ismernie kell a buja életbe süllyedt nővérét és ha szükséges, be kell hatolnia a lelkébe és megosztania vele a kiégett életmód okozta lealacsonyodását. Az elszörnyedés, a szenvedés, a szégyen ellenére nem tudhat különbséget önmaga és a lány között, mert Egy Élet van és abban a kettő egy.

Ekkor és csak ekkor tud valóban gyógyítani és tanítani, csak ekkor menthet meg másokat; nem külső erő alkalmazásával, hanem a belső élet megosztásával, a lélek megvilágosításával, az újonnan felfedezett erejének és tudásának a bennlakozó halhatatlan éntre hatásával, hogy ezen keresztül a lélek megtisztuljon.

Ezen a módon belépve az emberi szívekbe, minden faj és vallás életkörülményeiben jártasnak kell lennie és látnia kell bennük; még ha a szemek a kor miatt hályogosak, vagy az élvezetek és a kicsapongás miatt bevérzettek, vagy a vágyak sokaságától homályosak, vagy a szentség kápráztató fényétől csillogóak, vagy a zseni tűzétől izzók, azokon keresztül és azokban látnia kell a fény ragyogását, amelyet minden más fénynél jobban szeret, az Egy Élet fényét, amiben felolvad, a saját lelke fényét. Így találja meg magát minden emberben.

Miközben megtalálja magát, szépséget is talál mindenhol; a csúnya forma ellenére, ismerni fogja az élet minden formájában az egység örömeit; számára minden akadály szertefoszlik, ahogy ő maga válik az élet egységének az élő megtestesítésévé. Amikor angyalok mennek át tisztánlátó szemei előtt, ő egy lesz velük is, osztozik az akadályozó sűrű formától szabad életük dicsőségében, az Egy Akaratnak történő azonnali engedelmességben, a fáradhatatlan és véget nem érő munkában azon Akarat szolgálatában.

Ez a szabadság útja, ez a tudáshoz, a hatalomhoz és a szeretethez vezető út, az extázishoz amely soha nem ér véget, amit semmi nem tud elhomályosítani, amelyet nem az évszakok, vagy események hoznak, vagy visznek, hanem örök, intenzitása egyre nagyobb, ahogy a képességek növekszenek, amint a lélek a hosszú zarándoklat végéhez közeledik.

Az ember lelke felfelé, az örökkévaló boldogság derűs magasságaiba emelkedhet és amikor eléri, örökre ott maradhat, folyamatosan árasztva az erőt és a ragyogást azokra, akik később követik, mindenkire akik a lenti világ sötétségében bebörtönözve laknak. A nyugalom és zavartalan béke világába, amelyet semmi nem zavarhat meg, Isten időről időre meghívja az Ő gyermekeit, hazahívja őket. Arról a tájról jönnek az emberek Megváltói, Isten hírnökei, örökké keresik a bárányokat, amelyek elkóboroltak a sötétségben, a mély szurdokokban, tövisek közé szorultak, elvesztek a sötét erdőben, bebörtönözte őket a földi élet mély pokla. Az Ő feladatuk megmenteni, elérni, vezetni, terelni, gyámolítani, kézenfogni a vándorlókat és visszavinni őket spirituális otthonukba.

Ők Isten nagyszerű követői. A földön élve közösséget formálnak, amin keresztül képviselik a dicsőségét, a pompáját, a boldogságát annak az országnak, ahol élnek, az egység megtestesülését. Mesterei az életnek, győztesei a formának; a Legmagasabb látomása által megvilágosultak; életben tartják az idealizmus lángját az emberek lelkében, nehogy kihűnyjon, mert akkor az emberiség irányító fény nélkül maradna a sötét éjszakában, az időn és a téren átvezető hosszú út során. Ők és angyali segítők, az Ő fénylő testvéreik, azért élnek, hogy megmutassák az utat az embereknek a sötétségből a fénybe.

A fordulópontot átlépve, a mélységeket megjárva, az ember rálép a visszatérés ösvényére, amely visszavezeti őt örök otthonába. Angyal testvérei sürgetik erőfeszítést tenni az út elérésére, buzdítják a gyors kibontakozásra, bátorítják a körülmények fogságából való megszabadulásra, ellátják erővel és tudással, amellyel sorsát a saját kezébe veheti, uralhatja az életét, kiterjesztheti a lelkét, felszabadíthatja a halhatatlan én erőit és magát Istennek ismerheti, legyőzhetetlen uralkodónak, spirituális királynak.

Ötven és hatvan éves kora között megszilárdíthatja magát a belső világban, amelybe belépést nyert; megtanul abban élni, és mégis megtartja minden cselekedetében a rendet és a pontosságot a külső világban. A belső világ fénye beragyogja minden szavát és tettét; ő az ihletett tanító, a törvény tolmácsa, a bölcs, azoknak a tanácsadója és a vezetője, akik látva szárnyalásának erejét és nagyszerűségét, buzgón igyekeznek szorosán követni.

Ő az lesz az emberek számára, ami a tanár volt a fiataloknak, de most más módon tanít; már nem közöl tudást, már nem vezet el az alapelvekhez, hanem egyszerűen csak inspirál; az elért eredményeivel ez is elegendő. Tanítványai szabadon ihatnak bölcsességének forrásánál, és képességeik szerint magukba szívhatják a teljességet; az ő jelenléte közöttük minden amire szükségük van. Így tanít.

Miközben inspirál, ő is növekszik és egyre mélyebbre és mélyebbre hatol saját belső világába. Ahogy növekszik és beljebb hatol, az egyre fényesebben csillogó látvány, az egyre ragyogóbb fény bűvölete elkezd csökkenni; érzékeli, hogy létezik egy még tüzesebb láng, mint ami a szívében világít. Zeneértő fülei számára más hangok elhalkulnak, csak egy marad, ami olyan mint a távoli mennydörgés a közeledő viharban. Úgy érzi ehhez a fényhez és hanghoz húzzák spirituális érzékei, valami belülről válaszol rájuk, egy láng ugrik elő a szeméből, hogy a fényvel találkozzon; egy hívó hangot hall

belülről, ami olyan mint egy halk, de mennydörgő robaj; ezek készítetik további utazásra befelé, mélyebbre a létezés szívéhez, tovább a lelke mélységeibe.

Az alsó világokban tetteihez és szavaihoz egy további hatalom társul; egy nagyobb erő, egy tüzes akarat adódik hozzá a mindent felölelő szeretetéhez; arca komollyá válik, nagyobb feladatokat vállal, nehezebb terheket visel, ahogy a forma világaiban szélesebb területeken munkálkodik, bizonyítékát adja nagyobb hatalmának a formanélküli világokban. Gyorsító energiát fejt ki mindenkire a környezetében, dinamikus erő jellemzi minden tevékenységét.

Korábban a világ szerelmesévé vált, most a vezetője lesz; ahol azelőtt a szeretet és az együttérzés ereje vezette, most az ellenállhatatlan akarata uralkodik; óriásként az emberek között a földön sétál, de mindenben feléjük magasodik.

Aztán a bomlasztás erői, a gyűlölet hatalmai támadják, rosszakaratuk mérgével, haladásának akadályozásával, hogy tönkretegyék munkáját, elvakítsák az emberek szemét és szívét és eltérítsék elméjüket, amíg egy kicsavart és eltorzított képét látják annak a nagyságnak, amit korábban úgy csodáltak; ezek a bizalmat bizalmatlansággá, a szeretetet gyűlöletté, a bátorságot félelemmé változtatják. Azok akik egykor legközelebbi barátai voltak, ellenségeivé válnak; érzi a megtagadott szeretet keserűségét, szívét az árulás és az álnokság szúrja át.

Mégis tovább kell munkálkodnia, bátran és rettenthetetlenül; mégha az út sötétnek látszik is, bármennyire is vérzik a szíve és a lába, a magasabb világokban egyre növekvő dicsősége fényesen ragyog. Derűsen és megingathatatlan nyugalommal látja egy új fény születését, hallja egy új hang mennydörgését, érzi egy új erő leáramlásánál teste remegését. Tudja, hogy semmi nem akadályozhatja haladását az Ösvényen, már elkezd hallani az óra ütését, amikor megmásíthatatlan végzetét be kell teljesítenie.

Ezért van, hogy az emberek csodálják szilárdságát, bátorságát és kitartását, bámulják hitét. Ők nem látják a fényt, amely a rettenthetetlen bátorság és a megingathatatlan hit lángoló fáklyajaként világít; ők csak a küzdelmet és a könnyeket látják, amelyek - mivel ő még mindig tökéletlen - késleltetik, de nem tudják feltartani az állandó és fenséges haladását a földön végzett munkájában. Szilárdságának ezek a próbái, amelyekből olyan mindent legyőző erőt nyer, amivel elfogadottá válik a spirituális világokban. Ott képessége napról napra növekszik és ötventől hatvan éves koráig tovább halad a fény és a hang felé, amely hívja és vezeti előre, közelebb Ahhoz, amiben munkája befejeződik és ő beleolvad.

Úgyhogy az embernek tovább kell mennie a fénybe és eltűnnie a halandó tekintetek elől. Így teljesíti a sorsát; ez az út, amely a végtelentől a végtelenig terjed; erre az útra minden ember lábának rá kell lépni, ez minden léleknek az útja. Ez az ösvény Isten által eleve elrendelt, amely mentén haladva minden élő meglesi az örök békét.

A végén a sorscsapásoknak, a születésnek és a halálnak, a szeretetnek és a gyűlöletnek, a bánatnak és az örömmel a célja feltárul; csak általuk válhat az ember Istenné; ezek az igazi tanítói, ezek hozzák elő belőle a rejtett istenséget, ezek szabadítják fel a lélek

bebörtönzött isteni energiáit. Ezen az ösvényen sok ember és sok angyal járt; az egyetemes kert már elkezdett gyümölcsöt hozni. Amikor valamennyien végigmentek az úton, akkor minden csillag virágágy lesz, amelyet a csillagközi tér széles folyói öntöznek. Ez az álom az Atya Isten álma. Az ember egy élő teremtmény az Ő álmában, maga is egy napon kreatív álmokat fog álmodni, a csillagközből csillagokat hív majd elő, maga lesz számukra a nap.

Az olvasó számára, aki nem ismeri a belső halhatatlan ént, aki úgy véli, hogy minden fuvallat kibillentí, akit a vágyak erős szele hajt, aki bebörtönözve érzi magát a körülmények szorításában és nem hisz semmilyen sorsban vagy célban, az angyal hozzá beszél, elmondja az élet értelmét, célját és a végét. Arra ösztönzi, hogy felébressze magában az isteni erőt, előhívja az isteni akaratot, amely legmélyebb önmaga és elinduljon az úton. Nincs akadály a földön, vagy fenn a mennyben, amely feltarthatná, ha egyszer már elindult. Bármennyit is habozott eddig, ezentúl tegye félre a lustaságot és hívja segítségül a lélek erőit meditációval és imával, hívja elő az erőket, amelyek csak a hívásra várnak, hogy felfedjék legyőzhetetlen erejüket; uralkodjon a hús vágyai felett, ellenőrizze és tisztítsa meg a gondolatait, a szívéből küldjön felfelé egy kiáltást a fényért, imádkozzon útmutatásért és a törekvés megnyitja az erőt, amely kiemeli a földi körülmények rabságából, így elkezdi uralkodni saját sorsa felett, mint egy korlátlan hatalommal rendelkező Isten és kialakul a hasonlóság Ővele, Akitől származik.

Az emberi fajból több ezren már elérték ezt a nagyszerű eredményt; mások is eltökélten haladnak; az út már tele van törekvőkkel, férfiakkal és nőkkel, akik megelőzték fajtársaikat és a céltól mérhető távolságra vannak. Ők és angyal útítársaik hívnak benneteket az útra, üdvözlésre nyújtják kezeiket és felajánlják növekvő erejüket és tudásukat. Nem jönnél és bizonyítanád be önmagadnak, túl a tagadáson, hogy minden igaz, amit itt olvastál? Nincs más lehetőség ellenőrizni, nem lehet őszintén megtagadni, amíg meg nem mered tenni azt, amit ők meg mertek tenni és meg nem találod azt, amit ők megtaláltak. Hívunk téged és elvárjuk, hogy meghallod és válaszolsz a hívásra, felemelkedsz és legnagyobb éned leszel; minden képességedet teljesen kifejlesztve éled az életed; megismered az örömet, amit szíved és elméd minden erejének teljes kifejeződése nyújt.

Ébredj fel az alvásból, emberiség álmodója, mert amíg alszol nem tudod meg milyen is élni. Agyad lustaságtól tompa, szemed álomtól elhomályosult; szíved bezárt kincses láda, amíg csak magadat szereted.

Ott vár rád, ha képes vagy kinyitni a szemed, ha képes vagy kinyújtani a kezéd, az eleven élet, oly élénken, tele elragadtatással és erővel, hogy azzal ellentétben jelenlegi életed halálosan rossznak tűnik. Ez a könyv azért íródott, hogy felébresszünk téged; meghívunk az árnyékok földjéről a fény országába; felajánljuk az angyalok, a bölcsek, a szentek és a spirituális királyok segítségét; gyűrközz neki és lépj az útra. Az angyalok akik védelmeznek és megáldanak téged, még alvás közben is, örömmel üdvözölnek saját pompás és ragyogó világukban; és amikor felébredsz, az angyalok és emberek együtt

emelkednek fel; egyik ciklus a másikat követi a hatalmas spirális úton, amely a világegyetemen keresztül kanyarog a kozmoszba, a kozmoszon át a végtelenségen túlra. Miközben a boldogságért énekelünk, menetelni fogunk és távoli világok angyal seregei köszöntenek minket, amint átvonulunk. Ott végre nem lesz bánat soha többé. Béke és áldás az angyaloktól az embereknek!

II. rész A HÁROM ÖSVÉNY

VII. fejezet AZ AKARAT ÚTJA

AZ akarat útja mind közül a legegyszerűsebb és a legnehezebb. Annak aki ezt az utat járja, össze kell szedni létezése minden erejét segítségül és egyetlen nyalábba kell fognia azokat. Amikor összefogta, rájuk kell összpontosítani addig, amíg a nyaláb tűhegyet formál. Azt a tűhegyet kell közvetlenül a célra irányítani, amely cél a mindenhatóság. Az akarat emberének tábornokként kell saját természete erőinek hadseregét használni; meg kell keresnie a gyengeségeket és erővel helyettesíteni azokat; meg kell erősítenie az istensége fellegvárát védő falak réseit; gondosan elő kell készítenie fegyverzetét és karjait, hogy azok a csata hevében ne hagyják cserben. Tehát az első lényeges dolog, hogy át kell tekintenie a hadseregét; csatalován ülni; - pompás hófehér harci lován, amely az igazságot szimbolizálja – kapitányai által körülvéve, egy magaslatról nagyszerű képet alkothat seregéről, ahogy teljes fegyverzetben, szélben lobogói zászlói alatt parancsra várnak; ellenőrzi felszerelésüket és a háborúhoz szükséges minden eszközt, amely annak a királyságnak a sorsáról dönt, amely felett uralkodni akar.

Először a testi erőit kell megvizsgálnia és megjegyezni azok erősségeit és gyengeségeit. Minden sejt, ami a testét alkotja, olyan mint egy katona, aminek teljesítenie kell a katonai engedelmisség kötelességét; minden szerv egy ezred és minden testrészt egy dandár; idegszájai a hírvivők, amelyeket ő, a fej és a szív, arra használ, hogy a parancsnoksága alá tartozó erők manővereit és működését vezényelje és irányítsa. A testének egészségesnek, erősnek, férfiasnak, érzékenynek, műveltnek és kifinomultnak kell lennie, és mindegyik ösztönnek, ami az állati származás nyomát viseli, erővé kell átváltoznia, az elme és az akarat tudatos használatával. A testet meg kell fosztani minden kezdeményező erőtől, kivéve azokat, amelyek egy jól képzett hadsereget irányítanak az utasítások végrehajtására és a fővezér parancsainak teljesítése közben felmerülő esetleges vészhelyzetek kezelésére. Ettől eltekintve a test nem lehet más, mint egy eszköz, amelynek minden ereje teljesen ellenőrzés alatt áll; abszolút engedelmisséggel tartozik az akaratnak, ami életet ad neki.

Ugyanígy kell bánni az érzésekkel és a gondolatokkal; a hadseregnek ezeket a részeit egyformán kell ellenőrizni és képezni, és közvetlenül egyetlen célra irányítani, amely cél a sors beteljesítése. Ki kell képeznie magát, hogy az akadályokban felismerje a lehetőséget, lássa a jelenlegi kudarcokban a jövőbeni siker bizonyosságát, az ellenállást

barátként üdvözölje, ami segít neki kipróbálni és megerősíteni minden erejét; az akadályok, kudarcok és ellenállások segédletével, tovább kell menetelnie egyenesen a cél felé, amelyre szemeit függeszti. Ha mégis oldalra fordul, az csak azért van, hogy egy rossz dolgot helyrehozzon, megossza növekvő hatalmát másokkal, tanuljon kudarcaikból és sikereikből.

Ahogy a katona szükségképpen találkozik a veszéllyel, a szenvedéssel és a halállal, ugyanúgy az akarat embere is, ahogy végiglovagol az élet útján, áthaladásakor tragédiákkal találkozik. Meg kell tanulnia ismerni a háború borzalmát és dicsőségét; a borzalom a fizikai kegyetlenség és a halál, amelytől az elválaszthatatlan; a dicsőség a spirituális megújulás, amely hősiességből, önfeláldozásból és bátorságból ered.

Az akarat embere sok életében háborúban edzette magát a földön, de most egy másik területen csatázik és megtanul meghódítani más világokat. Olyan mint Nagy Sándor, sohasem elégedett, és mindig vágyódik, hogy kiterjessze királysága határait, de nem kifelé, túl a hegyeken és a sivatagon, hanem befelé, ahol a spirituális világ határtalan uralmai ellenállhatatlan hanggal hívják a felfedezőt és kalandort a lelkében. Már nem arra törekszik, hogy kitűzze egyetlen nemzet zászlaját a meghódított fellegvárakon, vagy a felfedezett ismeretlen földeken; azt a zászlót amit szétnyit egyetlen szó díszíti. Az a szó az AKARAT, és annak a Királynak az erejét jelöli, Aki előre küldte őt, és Akit ő szolgál. Azalatt a zászló alatt harcol, felfedez és nagy kalandokat keres. Megszabadítja a világot a gonosztságtól, romantikával tölti meg és ismeretlen földeken át ösvényeket készít, amelyen a gyengébb lábúak is haladhatnak. Bárhol is van, ő parancsol; bárhova is megy, ő vezet; bárhol is harcol, ő győz, mert benne lakozik egy ellenállhatatlan erő, amely nem a sajátja, de aminek ő egyre inkább a megtestesülése. A konfliktus hevében, a kimerültségben, amely legyengíti testének és elméjének munkaerejét, ez az erő emeli fel, amiért az emberek legyőzhetetlennek nevezik. Annak a legfelsőbb akaratnak engedelmessé válik, mint egy eszköz, hasonlóan mint a teste az elméjének.

Végül eljön az idő, amikor fegyvereit félre kell tennie, amikor azok akik bajtársai voltak és követték őt sok életem keresztül a nagy kalandokban és dicsőséges tettekben, soha többé nem ismerhetik, mint kapitányt, vagy hadvezért; visszavonul abba a Városba, ahol béke és nagy jutalom várja, ahol a Király, akit századokon keresztül szolgált, megkoronázza őt saját királysága koronájával és korlátlan hatalmat ad számára a földek és a népek felett, amiket meghódított. Akkor ismét megjelenik a rá váró emberek előtt, mint bölcs tanácsadó, mint atya és mint a Király követe; minden lélek, aki szerette és követte őt sok háborúban, sok életben, megtalálja benne megváltóját és királyát; ők szintén szolgálni fogják őt, ahogy ő szolgálta Királyát; és ő vezeti őket az általa kitaposott úton, ameddig őket is megkoronázzák és a koronázáskor megismerik az egyetlen ellenállhatatlan és örök akarat ragyogását és erejét.

Az akarat embere így teljesítheti be a sorsát. Királlyá válik az egyetlen Király erejében, az Egy nagykövetévé, Akinek akaratát a sajátjaként tudja.

Az akarat az erő, amely felett hatalmat gyakorol, az akarat az áldás, amelyet átad; mostantól minden lelket belülről világít meg a tűzzel, amelyet annak az ellenállhatatlan

akaratnak rendel alá, aminek ő is a része. Érintése nyomán az emberek érzik, hogy izzó láng keletkezik bennük; így adja meg nekik saját istenségük első futó felvillanását, a ragyogás első látványát, amelynek felfedése a küldetésük. Ő a szikrákat lánggá szítja, míg királyságának minden embere ugyanazzal a tűzzel izzik, ami által ő is megvilágosult az ösvényen; ők is megtanulják akaratuk lángszerű erejével elégetni az akadályokat, míg egy nap, a maguk idejében, ezek közülük, megtanulják uralni és a világra árasztani a Mindenható áldását, akinek papjai lettek.

Korszakokon keresztül így halad az akarat lángja a hatalmas Lángból, amely megvilágítja a világegyetemet, az izzó tüzeken keresztül, amit az emberek központi napokként ismernek, amelyek életet, fényt és erőt sugároznak rendszerről rendszerre, tovább az egyedi bolygó tüzes életet adó uráig; az uralkodóig, aki rajta abszolút hatalommal rendelkezik, tovább a spirituális királyokon át akik Őt szolgálják, az Akarat hatalmas Urain, az Ő kormányzóin és az Ő képviselőin keresztül az ő követőikig, a bolygó népéig és még tovább az állatokon át az alsóbb életformáig.

Kelj fel hát, te akarat embere; ne légy többé hitehagyott; csatlakozz újra az elhagyott rendekhez és lépj be újra a királyok csodálatos hierarchiájának szolgálatába, annak biztos tudatában, hogy egy napon te magad is elnyerheted az uralmat a hatalmas sereg felett, amely önmagad; egy napon te is a világ megkoronázott uralkodója lehetsz, és a Napnak fognak nevezni, és egy nap elfoglalhatod a helyed a csillagrendszerek Uraként, mint az Univerzum uralkodója.

VIII. fejezet A TUDÁS ÚTJA

A tudás útja, a fény útja, és annak aki ezt az utat járja meg kell tanulnia félretenni minden olyan tulajdonságot, ami lefátyolozza a fényt; az a sorsa, hogy fénnel telivé váljon, kisugározza azt és megvilágítsa vele az egész világot. A kezdetektől fogva, ezért meg kell fosztania magát mindentől, ami lefátyolozná a fényt azok szeme elől, akiket később meg fog világosítani.

Az előítélet a legnagyobb fátyol szövő, a legnagyobb ellensége mindazoknak, akik a tudást keresik, a legnagyobb akadálya a megvilágosodásnak. Hagyjuk, hogy az újonc a tudás keresését önmaga tanulmányozásával kezdje, mert csak önismeret által nyerheti el az Én tudását; csak az önismeret által fedezheti fel azt a sok fátylat, ami a hosszú zarándoklat alatt beburkolta; csak az önismeret által találhatja meg a módját a fátyol szétszakításának. Ezért befelé és nem pedig kifelé kell a tanulónak a keresést folytatnia; amint megtalálta a belső Ént, a külső én is feltárul számára.

Van egy út, ami a nem-éntől az Énhez vezet, az anyagitól a spirituálishoz, a tudatlanságtól a megvilágosodáshoz; ez az út a tudás útja; egyik vége a testben van, a másik a szellemben. A testben lévő embernek a testben kell a bejáratot keresnie, míg a spirituális párjának – a belső embernek – a szellemben kell a bejáratot megtalálnia és amikor megtalálták, a kettőnek a közös központ felé kell haladnia, amelyhez mindkét bejárat vezet. Az a közös központ a Fény Csarnoka, a megvilágosodás helye, a szentélyek szentélye, ahol a szellemet és az anyagot a fény kapcsolja össze. Ez nem földi épület; ez

nem külső szentély; ez a Fény belső Temploma, ahonnan „az igazi fény, amely megvilágosít minden embert a világon” ragyog; ez hozza létre azokat a csatornákat, amelyen keresztül az egyetlen fény, amely örökké ragyog a spirituális napból, eléri az anyagi világok sötétségét a megvilágosodás útján.

Ebben a templomban van egy oltár és az oltáron egy láng ég, ami azóta világít, amióta az ember lelkét először megformázták és folyamatosan ég, amíg az ember a láng lesz; akkor ő, mint Sámson hajdanán, minden újonnan felfedezett erejével nekitámaszkodik a templom oszlopainak, amely romba dől lábai előtt; számára aki Istenné vált, többé nem szükséges az oltár amelyiken imádkozzon ahhoz akivé vált; így a templom romba dől és az ezer áldozat az ezer fátyol, amelyet most megtanult félrehúzni, hogy a fény felragyogjon, elhomályosítatlanul az egész világon.

A nagy beteljesülés előtt, sok életem át tanulmányozás és kutatás vár az újoncra, aki a tudás útján akar járni. A sok élet mindegyikében, mielőtt a nagy elhatározás megszületett, fátylat fátyol után vont maga köré, mindegyik egyre több és több fényt rejtett el abból, ami az oltáron a magasabb énjének lángjából árad. Ezután " a fátylak szétszakítójává" kell válnia, mert ez a küldetése a tudás útján. Először azokat a fátylakat szakítja szét, amelyeket maga köré vont, később másoknak segít a fátylak szétszakításában, mert minden igazi tanító egyben a fátylak szétszakítója. Mind közül a legnagyobb fátyol az előítélet, ezért neki ezen az úton, ahogy a többin is, olyanná kell válnia, mint egy kisgyermek, amikor bevallja teljes tudatlanságát, azt hogy a tudást nem birtokolja, akkor neki nem lehet előítélete; így miközben üres, teljesen feltölthető; így egy nyitott és felhőtlen elmével rendelkezik, amely kehelyként szolgál és tökéletesen áttetsző a tudás fényének befogadására.

Amikor olyanná válik, mint egy kisgyermek és kész félre tenni mindazt, amiről úgy gondolja, hogy tudja, mindent amit az emberek nagyra becsülnek, akkor lehetővé válik számára keresni az ösvényt, ami a testből a szellemhez vezet. Az ösvény bejárata a szívben van; a szívből kell találnia egy átjárót az agyba és az agyon keresztül az érzelmek és a gondolatok világaiba, amelyekben a Fény Templomának alapjai nyugszanak. A templom ezen túl van és a gondolatok világából kell a hatalmas lépcsősort megépíteni felfelé, amelyen elindulva megtalálhatja a templom ajtaját. Azokat a lépcsőfokokat tanulmányozással, koncentrált gondolkodással és a tudás iránti lankadatlan törekvéssel lehet megépíteni.

Ezen a módon lehet az ösvényt megtalálni és azon haladni, így lehet a lépcsőfokokat felépíteni és a templom ajtaját meglelni. Hagyjuk a tanulót, hogy könyveit félre tegye, otthagyja kémcsöveit és mérlegeit, mert meg kell tanulnia a természet könyvében olvasni, fel kell fedeznie a kincseket elméje kémcsöveiben és felfedezései súlyát a legfelsőbb intuíciója mérlegén kell megmérnie; miközben megszabadul ezektől a felületes támogatásoktól, hagyjuk visszavonulni egy olyan helyre, ahol a zavartalan béke időszakát lehet számára biztosítani. A kolostorcella, egy vidéki kert, az erdő, a mező, egy homokos partszakasz a tenger mellett, valami fedett menedék a hegyoldalon mind megfelelnek a célnak; ott lehetővé válik számára, hogy elinduljon a felfedezések útján. Engedjük neki, hogy rálépjen az útra, amelyet a világ tudóinak mindegyike bejárt és megtalálja ugyanazt

az utat, amit a világ tanítói mind megtaláltak a fény keresése közben, amely most csillogóan és dicsőségesen ragyog szemeiken keresztül.

Ne félj a keresés furcsaságától, ne félj lemondani minden támogatásról, amit eddig lényegesnek tartottál; ne félj azok gúnyolódásától, akik még mindig belekapaszkodnak és akik vakon ragaszkodnak tudatlanságukhoz abban a téveszmében, hogy az a tudás. A fényben amit keresel, az ő tudásuk olyan, mint a sötétség, sok ember akiket oly nagyra tartanak a tudomány birodalmában csak pelyvát birtokolnak, csak a külső burkot, a kagylóhéjat – a lényeg számukra mindig rejtve marad; így az üres vázat öltöztetik fel és tudásként ajánlják azt. Alig akad ma a tudós emberek között egy, akit nem vakít el az előítélet, aki nem téveszti össze a tudományt a tudással.

Ezért irányítson az hang, amely e sorok íróját is tanítja, az angyal hangja, aki már megtalálta az utat ugyanezen a módon a tudás jelenlétéhez és most azoknak ajánlja magát, akik a nagyobb fényt keresik annál, mint ami bármely univerzumban ragyog, egy bölcsőbb tanítót annál, mint aki bármely földi professzor valaha is lehet; aki elhozza a spirituális tudás fényét, hogy megvilágosítsa a pusztán földi tudomány sötétségét; aki végigvezet a spirituális ösvényen a tudás székhelyéhez, amely mélyen fekszik legigazabb önmagadon belül. Gyere embertestvér, fogadd el az útmutatást és Én elvezetlek a célig.

Amikor elvonultságot és teljes nyugalmat találtál, küldj egy határozott könyörgést a Fény Isteneihez és a Fény Urához, hogy a keresés megvilágosodást hozzon; szenteld az életedet a keresésnek és esküdj ünnepélyes fogadalmat, hogy az összes megszerzett tudást embertársaid szolgálatának fogod ajánlani. Keresd a tudást, de csak azért, hogy taníthasd; keresd a fényt, de csak azért, hogy másokat megvilágosíthass; keresd az erőt, amit a tudás ad, de csak azért, hogy szétszakíthasd az előítélet és a tudatlanság fátylait, amelybe az emberi faj olyan mélyen be van burkolva. Kettős hivatásod van, fáklya-vivővé és a fátyol-szétszakítójá válnod.

Miután imádat felajánlottad és eskü alatt fogadalmat tettél, gyakorold a test teljes nyugalomba helyezésének művészetét, az érzelmek viharainak megnyugtatót és az elme lecsendesítését, mert ezek nélkülözhetetlen előfeltételek a továbbhaladáshoz. Amikor az egész belső és külső természeteden a nyugalom uralkodik, gondolj erősen a szívedre, mint egy barlangra, amelyen a lelkednek keresztül kell mennie a fény keresésekor. Gondolj csendben és kitartóan sok napon keresztül a barlangra a szívedben és próbáld elmédet abban összpontosítani; fokozatosan, ahol minden sötét volt, egy fény fog ragyogni – a fény, amely irányítani fog téged az ösvényen. Merülj el mélyen az igazi fényről elmélkedő gondolatban, amely megvilágosít minden embert, aminek ragyogását végre homályosan kezded észlelni. Ahogy a fény növekszik és elkezd beburkolni téged, emelkedj felfelé gondolatban, magadon belül a fejed közepébe, ahol egy még nagyobb fényt találsz; amikor megtaláltad ezt az átjárót, folytasd tovább a meditációt a fényről ott is. Gondolj magadra, mint az Egy Fény sugarára, mint az Egy Láng szikrájára, gondolatod és akaratom minden erejével törekedj felemelkedni – még mindig magadon belül – a Fény eredetéhez, amelyből te is származol. Emelkedj a fejedre keresztül, az érzésen át a gondolathoz, törekedj a gondolat lényegét meginni, megtestesült gondolattá válni és rögzítsd az elméd rendületlenül a fényre, keresve a templom ajtaját.

A kulcs a te kezében van, Én adtam neked; ez annak a tudása, hogy a fénysugár, amely te magad vagy, az Egy Fényből árad, hogy a szikra, amely te magad vagy az Egy Láng része, hogy fénysugár és szikra ismét azzá kell legyenek, amik azok valójában.

Fokozatosan meg fogod tanulni az utazást ezen az úton, amelyik a szívből a fejbe vezet és a fejből a fény helye felé. Saját fényedet megvilágosítja egy belső fény és meg fogod tanulni felismerni az izzását. Ezekkel a napi meditációs gyakorlatokkal uralkodni fogsz az érzések sokféle hajlamain és az elme menekülésén az irányításod alól. Fel fogod építeni a lépcsőfokokat, amelyeken át tudsz jutni a templom ajtó irányába. A kulcs a kezében van, bátran helyezd a zárba és fordítsd el, majd lépj be a fény templomába.

Ahogy megmászod a lépcsőt, akaratod minden erejével haladj felfelé, törekedj kiemelni a lelkedet a test bezártságából szabadon, mintha felemelkednél a hatalmas égbolt fölé, ahogy keresed a fényt. A jelszó, amit mindenkinek tudnia kell, aki belép a templomba, folyamatos meditáció tárgyát kell képezze; amely: "A fénysugár és a fény egy", vagy "A szikra és a láng egy". Koncentrálj gondolataidat erre a témára és így kezdj meditációba, amelyben a külső világ minden tudása elveszik, a meditációból válts kontemplációra, amelyben minden tudás önmagadról elveszik, csupán csak a fény marad.

Így fogsz áthaladni a templom ajtaján és amikor átmentél, többé már nem lesz szükséged vezetőre, mivel Annak a jelenlétében leszel, aki irányított téged minden életen keresztül, mióta először az emberi megtestesüléseidet elkezdted – a legmagasabb éned, amely maga a megtestesült fény. Ahogy az oltár előtt térdelsz, amelyiken a szent láng ég, ő spirituális táplálékkal fog felfrissíteni téged, kezébe helyezi a kardot, amelyikkel ezentúl te leszel a fátol szétszakítója, odaadja a fáklyát, aminek segítségével minden sötétség elosztható.

Aztán végre, ahogy az oltár lépcsőin állsz, lenézel a világra amelyikben élsz, és kezded felfogni. A fény amelyik most a tiéd titkokat tár fel, amelyek eddig rejtve voltak és te visszatérhetsz a tanulmányaidhoz és kutatásaidhoz a siker bizonyosságával; most a tudás kulcsa a kezében van és alsóbb éned kelyhe a bölcsesség borával van feltöltve. Naponta kell a szentély előtt térdelned, hogy a kelyhet újra lehessen tölteni; lábaiddal az ösvényt kell járnod, egyre mélyebbre és mélyebbre haladva legbelsőbb önmagad felé, sohasem pihenne, amíg végül a fénysugár fény lesz, a szikra láng lesz.

A tudásért újonnan vezetett kutatásodban, tanuld meg a meditáció művészetét; helyezd a kutatás tárgyát magad elé, legyen az virág, drágakő, állat, vagy ember; tartsd őket életben és meditálj rajtuk, az egész életükön és a tökéletes kifejeződésén Annak, ami bennük rejtőzik. Nem tudod felfedezni a tökéletes igazságot, ha a forma amit vizsgálsz nem tökéletes, élő és sértetlen. Meditálj a benne rejlőn, keresd a lelkét, amely életben tartja a formát; ha megtaláltad a lelket, meditálj rajta, ahogy a formán tetted és keresd benne a saját tudását az útról, ami szerint él és növekszik, és amikor megtaláltad azt az utat, keress bármilyen tudást, amire szükséged van. A múlt, bármilyen távoli, feltárulhat

számodra, hogyha tanulmányozod a múlt útjait; ebből a tanulmányozásból a kibontakozás folyamatának módjait lehet megérteni. Megfigyelted a múltat, nézz tisztelettel a jövőbe és törekedj elérni az egészet átfogó látványt. Nem tudsz meditálni egy olyan virágon, amit leszakítottak vagy halott, mert megszakadt a kapcsolat a lelkével és így a virág nem ismeri az utat, ami által él; az a tudás a virág lelkében gyökerezik.

Kerüld az állatkísérletek sötét útjait, ahogy kerülnéd a legundorítóbb poklot; nincs szörnyebb hely az egész kozmoszban, mint az élveboncolók asztala; nincs nagyobb vakság annál, mint azoké akik azt gondolják, hogyha kegyetlenséget gyakorolnak Isten életének más részén, akkor megvilágosíthatják magukat. Vajon tudják-e, hogy olyan sűrű fátylakat építenek maguk köré, hogy száz élet is alig elég megtalálni a módját a sötét ráncoktól való megszabadulásnak; és az igazság még akkor is el fogja rejteni fényes arcát a szemeiktől szégyenében, hogy mit műveltek az ő tisztességes nevében. Keresd az igazságot az élők között és az élő igazságot találhatod meg, a Természet tudásának hatalmas tárháza lehet a tiéd. Ebből a célból tanítom meg neked a meditációs utat.

IX. fejezet A SZERETET ÚTJA

ANNAK aki a szeretet útját akarja járni, fel kell fedezni, hogy spirituális alkímia révén az alacsonyabb rendű szeretetet magasabb rendűvé lehet átváltoztatni; ismernie kell a szent tudományt, mert csak annak segítségével tudja a lélek közönségesebb tulajdonságait a gondolat olvasztótégelyébe helyezni, az akarat tüzes lángjának alávetni, hogy azok lényege kicsapódjon cseppenként és a kísérletező kezébe adja a régóta keresett életelixírt. Így érhető el a közönségesből a tiszta; a tökéletlenből a tökéletes; a múlandóból az örök. Ameddig ezt a tudományt nem tanulja meg és ameddig nem változtat minden közönségest tisztává, addig az ember nem tud a világ egyik megmentője lenni.

A világ egyik megmentője az lehet, aki elnyerte a felszabadulást minden emberi gyengeségtől, rálépett a szeretet útjára és azon járva istenné válik. Azok, akik ezt az utat követik, amelyet Ők vérező lábakkal jártak, meg kell tanulják a tudományt, amelyet Ők megvalósítottak; elő kell készíteniük a gondolat olvasztótégelyét, meg kell gyűjtaniük magukban az akarat tüzes lángját és minden hibát elővéve, egyenként a kísérlet tárgyává kell tenniük és így tudják átalakítani azokat, egyiket a másik után, az ellenkező erénnyé; mert a szeretetet adónak, mindenek felett, tisztának kell lennie.

Ahogy a földi szemét megsemmisül a tűzben, úgy kell a lélek szemetét is az akarat tűzében elégetni. Minden jellemhiba, bármilyen kicsi, hozzájuttatja az értékes isteni rózsaoilajhoz, amit keres, minden gyengeség mögött elrejtett erőt fog találni, minden erkölcsi botlás igazságot fog feltárni; jellemhiba, gyengeség, erkölcsi botlás, ezek azok az eszközök, amelyeken munkálva az ember megkezdheti a szeretet útját. Annak érdekében, hogy ezeket ellentétes erényekké alakíthassa, az embernek vissza kell vonulnia lelke laboratóriumába és elő kell készítenie a kísérletezés eszközeit. Azok az eszközök a gondolat és az akarat; mindössze ez a kettő szükséges; a kettő egyesüléséből egy gyermek születik; ez a gyermek a szeretet. Az emberek úgy ismerik, mint Hórusz, és úgy mint Krisztus.

Miután visszavonult természete belső zugainak magányába, az embertársai leendő szeretet-adójának számba kell vennie az anyagi javait, földi énjében meg kell keresnie azokat a növényeket, amelyek kivonatából párlatot készíthet. Leválasztva vágyairól, egyesével kirántja azokat természete talajából, amiben oly szilárdan gyökereznek. Gonoszság, erkölcstelenség, érzékiség, tisztatlanság, önzés, önérdék, kegyetlenség, csalás, pletyka, babona, kapzsiság és ravaszság, ez a növények neve, amelyeket összegyűjt alsóbb természete vadonjában, a vadonban, amelyet feladata a legszebb földi kertté változtatni. Minden növényt, amit kihúzott belehelyezi a gondolat olvasztótégelyébe és folyamatosan az akarat tüzes lángjának veti alá; a láng nem remeghet egy hajszálnyit sem, és soha nem lankadhat, hanem heves intenzitását megtartja, amíg a gyökerek, a levelek és a virágok teljesen felemésződnek. Akkor a spirituális gyűjtődényben, a felsőbb én tudathordozójában, amelyben a halhatatlanság lakozik, az értékes folyadék amelyet lepárolt, cseppenként összegyűlik. Ott fogja tárolni, amíg a lelke titkos gyógyszertára megtelik, polcról polcra, azokkal a létfontosságú kivonatokkal, amelyből az egyetemes csodaszer egy nap elkészíthető. Ez a csodaszer a szeretet.

Tehát aki szeretet-adóvá kíván lenni, először egy munkássá és egy tudóssá kell válnia. Bele kell merülnie a lélek tudományának ismeretébe és folyamatosan kell dolgoznia annak alkalmazásán; nem kell külföldre utaznia, hogy megszerezze a kutatásához szükséges anyagokat; a természet úgy rendezte, hogy minden ember saját magán belül állítja elő az összes alkotóelemet, ami szükséges. Ezért akarata és gondolata minden energiáját teljes erővel ráirányítja saját létezése termékeire; nem saját lényére, nem saját magára, nehogy befelé utazva egy kört írjon le, amely magában zárul és így megakadályoz minden haladást; inkább egy spirál legyen, ami továbbhalad körről körre, fel a spirituális világokba; ezért nem a saját lényével, hanem a saját létezése termékeivel kell foglalkoznia.

Más emberek gyengeségeire nem kell túlságosan figyelnie, mert csak a sajátjaiból nyerhet erőt. Minden ember teljes, minden ember különböző, mint ahogy egy drágakő oldalai különbözőek, ezért mindegyik párlat a maga teljességében különbözni fog mások párlataitól. Egyedül a nagy Alkímista tudja a számtalan ember által lepárolt számtalan kivonatot egyetlen dicsőséges egészbe vegyíteni. Amíg ez a nagy kísérlet be nem fejeződik, Neki szünet nélkül kell dolgoznia az univerzális laboratóriumban, amelyben Ő, a Legfőbb Tudós, korról korra dolgozik.

A szeretet, amely megmenti a világot csak kicsit hasonlít ahhoz, amit az emberek szeretetnek hívnak; ez egy univerzális kiáradása az erőnek, a bölcsességnek és a tudásnak az élet minden formájára; nem ismer különbséget kor, test, vagy lélek szerint. Ez nem választ a rovar, vagy az ember, az állat vagy az angyal, a bűnös vagy a szent között; mind egyformán részesülnek a csodálatos áramlat dicsőségében. Ez nem ítéli meg az ember vagy vadállat, az angyal, fa, vagy virág értékét és szünetet sem tart, hogy kimérje az áldást amit hozott; ilyen a szeretet, amely folyamatosan áramlik Azok szívéből, akik a világ Megmentői a szeretet hatalmas ereje által. Szeretetük nem ölel át, nem burkol be; ahogy kiárad, átjár minden sejtet, minden atomot azok testeiben, akik részesülnek a leömlő jótékonyágban.

Aki zarándok a szeretet útján, kezdje utánozni a tökéletes módját az Ő szeretetüknek, hogy megtanulhassa hasonlónak tenni saját szeretetét az Ővékéhez; neki is meg kell tanulni kisugározni az izzó, rózsaszínű fény folyamatát, ahogy azt az univerzális szeretet formájában kiárasztja; mindörökké fel kell szabadítani magát a formák iránti földi szerelem rabságából; egyetlen forma sem tarthatja szeretetét a szorításában; egyetlen személy sem lehet szeretetének kizárólagos tárgya, mert univerzális szeretet-adóvá törekszik válni. A szeretet, amelyet kisugároz a lélekre irányul, a belső fejlődő Istenre, hogy segítse a kibontakozását, nem pedig a formára. Fokozatosan meg kell lazítani minden földi köteleket, amíg egyetlen személy sem marad az egész világon, aki kizárólagos igényt tarthat szeretetének birtoklására. Mindent kell szeretnie, és olyan gyöngéd, olyan könyörületes, oly módon az isteni jótékonysággal teli szeretettel, aminek ragyogó fényében és erejében a földi szeretet csak a vágy sötétjének látszik. Később a szeretet, amiért most áldozatot hoz, visszatér hozzá a legteljesebb mértékben, és akkor az emberek a megmentőjüket láthatják benne a szeretet ereje által és amikor megpillantják szeretetet árasztanak felé, amelyet ő tanított meg nekik, betöltött tisztsege alapján, megtisztítani. Az egész szeretet ideált ezért fel kell emelni; teljesen meg kell szabadítani a vágy rátapadt ölelésétől; a zarándoknak tisztának, önzetlennek és makulátlannak kell lennie, hogy a szeretet, amivel meg fogja menteni a világot, szintén tiszta és makulátlan legyen.

Te, aki ezt az utat akarod járni, aki érzed a szeretet hívását, aki gyógyítani vágysz, tanítani és megmenteni, választanod kell. Készen állsz arra, hogy lemondj minden boldogságról, amit eddig elfogadtál a szeretetért, hogy feladd a szeretetért cserébe kapott földi örömeidet? Szívedben növekvő könyörületet érzel, tudatában vagy a szeretet növekvő erejének, kész vagy visszavonulni minden emberi kötelektől annak érdekében, hogy földi szereteted átalakuljon isteni szeretetté? A kolostor cella, a remete barlang, a dzsungel, vagy a hegyoldal, olyan menedékhelyeket kínál, ahol egyedül ülve, leigázhatod a vágy démonait és eltörheted a bilincseket, amelyek a test rabszolgaságában tartanak; bár igazából nincs szükség fizikai visszavonulásra, a te cellád vagy barlangod mélyen benned van és ha ott nem találod azokat, akkor külső visszavonulás sem lesz a hasznodra a keresésben. Ezért tanulj meg a béke helyét magadon belül megtalálni; vonulj vissza saját lényed csendjébe és ott a szív és az elme tökéletes egyensúlyában tekintsd át a feladat természetét, amelyet kézbe veszel. Egyértelműen képzelj el a célt, amit keresel és vedd figyelembe az akadályokat a saját utadon. Azokat az akadályokat egytől egyig számba kell venni és le kell győzni. Nem elpusztítani kell azokat, hanem átalakítani; a bujaságot nem megölni kell, hanem ki kell vonni belőle a szeretetet és hagyni megsemmisülni; a vágyat nem megölni kell, hanem ki kell belőle vonni az akaratot és hagyni megsemmisülni; a gonosz gondolatot nem megölni kell, hanem ki kell belőle vonni a gondolatot és hagyni megsemmisülni. Ahogy vissza kell vonulnod az emberek szeretésétől és egy elkülönült emberré kell válnod, ugyanúgy vissza kell vonulnod az embertől, akit eddig önmagadként ismertél. Jól jegyezd meg, hogy te a visszavonulás által győzöl, és nem az öldöklés által; vond vissza magad mindentől, ami ellenedre van; számodra a győzelem útja nem az ellenfelek leigázása, akár kívül, vagy belül, hanem azok megvédése. Minden antagonisztikus ellenfelet aki ellened jön, a magad oldalára kell állítanod; a gonoszság minden erejéből, amivel az úton találkozol, vond ki a jót és hagyd a gonoszt az út mellett pusztulni, amíg megtanulod az élet minden formájában meglátni

jót, és amikor megtanultad látni, akkor megtanulsz szeretni és számodra minden gonosz megszűnik létezni.

Növekvő szereteted fényében a gonoszság csak egy állapot a jóvá válás előtt – egy szükséges fázis az Isteni alkímia-kísérletben.

Így növekszel bölcsességben, erőben és tudásban, amelyekből a megmentő szeretet, amit a világra törekszel kisugározni, összevegyül. A szeretet lesz a királynőd és te leszel a lovagja; felvértez téged páncélzatával, sebezhetetlenné tesz; mert a szeretet erejének a mennyben és földön semmi sem állhat ellent. Miközben az igazság fehér csatalován lovagolsz, ami a szeretet ajándéka, el fogsz oszlatni minden sötétséget, mivel a sötétség nem állhat ellen a szeretet fényének, ami isteni. A mennyország ragyogása játszik homlokodon, a misztikus rózsza virágozik melleden, isteni szépség, mint a reggel sugárzása árad személyedből; valóságos Galahad leszel, és meg fog adatni neked a Szent Grál látványa.

Ezért ne várj tovább lent a völgyben olyan mélyen, hogy oda a nap sugarai is csak nehezen tudnak behatolni a homályba, hanem válaszd a meredek utat, amelyet most megnyílni látsz lábad előtt és ami elvezet a hegy csúcsára, ahol örökké ragyog a spirituális nap pompás fénye.

Nem fogod az utat túl nehéznek találni, mert ugyanaz a hatalom, ami által láthatod azt, képessé fog tenni téged arra, hogy a göröngyökön áthaladj. Ha igazán tudsz látni, akkor igazán tudsz haladni is. Ne tarts szünetet, hogy sajnáld azokat a társakat, akiket hátrahagysz; új szeretetteket és új barátokat fogsz találni, akik soha többé nem hagynak el téged. Ne félj a spirituális kalandozás magányától; mert attól a pillanattól mikor az útra helyezted a lábadat, te ezután soha ne leszel egyedül. Vezetők, emberek és angyalok fognak veled utazni, figyelmeztetnek a veszélyekre és elvezetnek a célig.

Akkor gyere a nagy kalandra; bizonyítsd be magadnak, hogy a vándorló lovagok dicsőséges napjai még nem értek véget, hogy Galahad és Percival még mindig élnek, hogy a Szent Grál nem vészett el és hogy a Király még mindig annál a Kerekasztalnál elnököl, ami a világ kezdete óta létezik. Ne sírj, hogy a szeretetet magad mögött hagyod; a szeretet az a díj, ami a keresésed végén vár téged. Ne figyelj azok könnyeire, akik azt hiszik, hogy elveszítettek téged; amit most rövid időre elvesztenek, meg fogják találni az örökkévalóságban. Földi kötelékek és barátságok, természetüknél fogva elmúlnak; a kapcsolataid azokkal, akikkel ezentúl egybeforrsz, soha többé nem szakadnak meg, mert ők a szeretet, amely örök. Igazi barátaid és szeretteid várnak téged az úton; velük olyan tökéletes kapcsolatba léphetsz, amely egyedül a spirituális birodalmakban található.

Ezért fel hát a csúcsra. Azokat, akiket hátrahagysz, egy napon megmented, amikor eléred sorsod beteljesülését és a földön megtestesült Isteni Szeretet leszel.